

KYJ, Sjtjek & Choryv, niet alle dromen zijn bedrog.

Inhoud

	Voorwoord	3
Hoofdstuk 1	Klein Kolchis	10
Hoofdstuk 2	Maidanrevolte	33
Hoofdstuk 3	Etnische smeltkroes	37
Hoofdstuk 4	Van Oleg tot het rampjaar 1240	42
Hoofdstuk 5	Lola de Verschrikkelijke	50
Hoofdstuk 6	Rampjaar 1240	55
Hoofdstuk 7	Van Plato tot Holenklooster	58
Hoofdstuk 8	Lana Otin Krasiva	69
Hoofdstuk 9	Het grootvorstendom Litouwen en het gemenebest met Polen	72
Hoofdstuk 10	Moskovie en Russische Rijk	75
Hoofdstuk 11	Periode 1800-1917	84
Hoofdstuk 12	Prelude Eerste Wereldoorlog	86
Hoofdstuk 13	Bloedige burgeroorlog 1917-1922	89
Hoofdstuk 14	Holomodor	97
Hoofdstuk 15	Vinnitsa, Krimoorlog en Sevastopol	99
Hoofdstuk 16	Babi Yar	108
Hoofdstuk 17	Tatyana de Tartaarse	109
Hoofdstuk 18	Desintegratie USSR	112
Hoofdstuk 19	Op eigen benen	114

VOORWOORD

Door louter toeval en persoonlijke omstandigheden kwam ik in 2010 contact met een land waarvan ik nooit eerder had gehoord en waarin me nooit eerder had verdiept. Hoewel de connotatie van dat land gemakkelijk geassocieerd zou kunnen worden met een ver Afrikaans land - en in 2010 wisten veel landgenoten van mij niet beter- ligt het in het hart van Europa op amper 2 uur vliegen vanaf Schiphol. Onbekend maakt onbemind.

Vanaf het eerste moment dat ik voet zette op dat land was ik verliefd op het avontuurlijke, veelzijdige en soms mysterieuze karakter van de bevolking, de mooie gebouwen, uitnodigende parken en de ouderwetse gezelligheid die er nog in overvloed is. Het voelde alsof ik na eeuwen weer thuiskwam. Ik werd als door de bliksem getroffen door de adembenemende extreem aantrekkelijke, doorgaans intelligente en energieke vrouwen, die zonder enige twijfel tot de meest boeiende en tevens meest uitgekookte ter wereld kunnen worden gerekend.

Omdat ze voelden dat ik het spel door had ontstond er al snel respect van hun zijde en werd ik geaccepteerd, dit in tegenstelling tot de meeste Westerse mannen die veelal fungeerden als wandelende pinautomaat. Ergens in 2014 kreeg ik de behoefte om erover te gaan schrijven en dat heb ik na enig aarzelen dan ook gedaan en inmiddels heb ik meerdere beken voltooid, die allemaal geïnspireerd zijn door dat bijzondere grensland, de belangrijke corridor tussen Europa en Azië en die functie had dat land al minimaal 1.200 jaar terug, maar naar alle waarschijnlijkheid al veel langer.

Grieken van het befaamde Milet stichtten al in de 8^e eeuw voor Christus kolonies op de Krim en rond Odessa. Omdat mensen uit West-Europa – en dat is me keer op keer gebleken – vrijwel niets af weten van Oekraïne en Rusland en we behept zijn met vooroordelen en ongefundeerde aannames en omdat de mensen daar vrijwel niets afweten van het echte leven in West-Europa heb ik gemeend een kort boekje te moeten schrijven om verkeerde beelden over en weer wat te corrigeren en verwachtingen zowel in positieve als in negatieve zin enigszins bij te stellen.

Enkele weken nadat ik het manuscript van deze historische roman voltooid had werd mijn lang daarvoor in Canada bestelde boek van Mikhailo Hrushevsky bezorgd, zonder enige twijfel de beste historicus van dat land. Ik was benieuwd of ik in mijn boek wel de juiste snaar had geraakt, of de kern feitelijk klopte en of ik op basis van de vele andere door mij geraadpleegde bronnen op het goede spoor zat.

Als iets mij na lezing van zijn boek is opgevallen dan is dat wel zijn open en erudiete stijl en hij schuwde niet tegen de stroom in te zwemmen en hardnekkige mythen te ontcrachten en baseerde zich vooral op feiten.

Min of meer gelijktijdig met dit boek rondde ik mijn boek Gorki in Nederland af en daarin vergelijk ik op specifieke onderdelen Nederland met Oekraïne en hoewel Nederland tot de gelukkigste en rijkste landen ter wereld werd en wordt gerekend – en dat was al zo sinds de periode van Catharine II, stak Oekraïne in mijn visie op onderdelen gunstig af en heeft ook mijn land schaduwzijden en is mijn land verre van perfect.

Maar in dit boekje zoom ik vooral in op de geschiedenis van dit mooie mystieke land. Ik heb me gebaseerd op mijn eigen bronnen, dromen en de ervaringen die ik sinds 2010 opdeed. Voor een deel is wat ik beschrijf gebaseerd op intuïtie en kennis over wereldgeschiedenis die vanaf mijn jeugd heb gehad. Sociale psychologie, macro-economie, analyses van geopolitieke krachtenvelden stonden daarin centraal.

Hoewel ik andere studies volgde en voltooid had geschiedenis een speciale plek in mijn hart en deze passie was zo groot dat een universitaire studie geschiedenis slechts marginale betekenis zou hebben gehad voor mij. Misschien heb ik wel vanaf jongsaftaan 10 keer meer wereldgeschiedenis gelezen en bestudeerd dan de gemiddelde master. Ik had daarbij het geluk op de middelbare school bevlogen en kundige docenten geschiedenis te hebben en zij maakten dat vak levendig, terwijl voor velen dat vak als oersaai geldt. Mijn dochters slaan een geschiedenisboek al na de eerste pagina dicht.

Altijd bekeek ik geschiedenis vanuit alle denkbare invalshoeken en disciplines en kennelijk mede hierdoor behaalde ik extreem hoge cijfers voor dat vak op middelbare scholen en universiteit waar in diverse studie ruimte is ingeruimd voor historische keuzevakken. Ik trachtte me in te leven in vervlogen tijden en de hoofdpersonen. Geschiedenis, of dat nou moderne of zeer oude geschiedenis betreft kan volgens mij pas echt goed begrepen worden met een brede multidisciplinaire bril en met oog voor de juiste lees brede context.

Mythen, propaganda, bewuste politieke manipulatie van gebeurtenissen en hardnekkig bijgeloof bemoeilijken doorgronding van de geschiedenis en ik meen (of verbeeld me dat) na vele decennia bestudering van wereldgeschiedenis steeds beter feiten van fictie te kunnen onderscheiden. Vakken als psychologie, sociologie, economie, linguïstiek, politieke filosofie en andere hulpdisciplines zoals archeologie zijn erg nuttig, waarbij ik direct aantekenen dat ik archeologie aan de echte vakspecialisten over laat en ik heb nog nooit een spade in de grond gestoken en ga dat ook nooit doen want dat is mijn ding niet.

Omdat ik overal om me heen hoor dat geschiedenis zo saai is - en dat komt in mijn beleving omdat mensen die dat zeggen kennelijk niet, zoals ik, het geluk hebben gehad les te krijgen van de beste analytisch ingestelde bevlogen geschiedenisdocenten - heb ik gemeend mijn ervaringen en bevindingen in Oekraïne luchtig te moeten beschrijven en zo nu en dan heb gelardeerd met anekdotes, escapades, avonturen en dromen. Dat bespaart mij ook een boekwerk aan voetnoten, die vaak alleen maar tot functie hebben anderen te imponeren en het gestelde te legitimeren.

Als wat ik beweer komt uit mijn koker en ik neem daar de volle verantwoordelijkheid voor. Dit boekje is dus een gekleurde weergave van mijn persoonlijke belevingen over wat ik gelezen en ervaren heb en de “waarheid” bestaat domweg niet en is altijd in hoge mate afhankelijk van de eyes of the beholder. Dat laat natuurlijk onverlet dat ik mij in hoge mate heb gebaseerd op plausibele conclusies van gezaghebbende historici en andere wetenschappers waarover min of meer overeenstemming over bestaat. Er is niet zoveel geschreven over de geschiedenis van Oekraïne en daar is ook een goede verklaring voor.

In de 10^e en 11^e eeuw beleefde het indrukwekkende rijk Kiev-Rus het hoogtepunt en in 1240 werd Kiev, de grootste stad van Europa toen, met de grond gelijk gemaakt door Batu Khan, de kleinzoon van Djenghis Kahn en de meeste inwoners werden vermoord of als slaven afgevoerd en de stad leidde daarna bijna 600 jaar een zieltogend bestaan als provinciestadje en speelbal van elkaar opvolgende buitenlandse dynastieën.

Van de pakweg 30.000 tot 50.000 inwoners bleven er in die eeuwen tussen de 1.500 en 3.000 over. Niet erg lang nadat de stad weer een serieuze omvang had gekregen na de 2^e helft van de 19^e eeuw ging het grootste deel van het land deel uitmaken van de USSR en daarin waren nationale geschiedenis taboe en verboden. Historici zoals Hrushevsky schreven hun boeken ervoor en werden daarna (letterlijk) monddood gemaakt.

Na de ontmanteling van de USSR rond het begin van de jaren 90 van de vorige eeuw stortte het totale systeem in en deze desintegratie was kennelijk niet bevorderlijk noch de juiste periode om de draad van de geschiedenis van Oekraïne weer op te pakken. Alles stond in het teken van overleven. Voor zover ik heb kunnen nagaan ontstond animositeit tussen Russen en Oekraïners pas tijdens en na de burgeroorlog in 1917- 1921 en de uitroeiing van miljoenen boeren of Koelakken in 1932-1933 – ook wel Holomodor genaamd- is daarbij als absoluut dieptepunt te beschouwen. Voor 1917 werd Kiev en haar inwoners door de Russische vorsten en de elites min of meer geromantiseerd als aan lager wal geraakte voorouders van een eens zo machtige dynastie.

Het liederlijke gedrag en de luiheid van deze inwoners werd opgetekend door Catharina II in de 18^e eeuw en zij verbaasde zich erover dat de kroegen in Kiev als rond het middaguur stampvol zaten en er gezopen werd totdat de hoofdluizen er dood bij neervielen, waarna rond sluitingstijd niet zelden gemat werd. De Russen probeerden Kiev en op te stuwen in de vaart der volkeren en investeerden nadien in economische ontwikkeling en culturele voorzieningen en soms militaire garnizoenen (onder andere in Kiev).

Hoewel er het nodige te beleven was in Kiev vertoonden veel mannen het gedrag van de legendarische figuur Oblomov van de schrijver Koncharev. Zijn luiheid zag ik terug bij veel hedendaagse mannen uit Kiev, weinig initiatief, weinig ambities en erg gefocust op comfort en het behalen van voordelen zonder daar iets voor terug te doen. Daarnaast bespeurde ik een meer dan gemiddeld wantrouwen jegens de medemens, kennelijk ingesleten door lange ervaringen zowel in het Sovjettijdperk als daarvoor en daarna.

Als ik jaren vaste klant was van een verhuurbedrijf van appartementen in het centrum van Kiev dan stond de vertegenwoordiger stevast dezelfde dag na het verstrijken van de huur voor de deur om de nieuwe huur te incasseren. Je kon immers nooit weten of die vreemde Hollander dit keer ook ging betalen. Later bleek mij dat ze hetzelfde wantrouwen vertoonden tegen naaste familieleden. Als ik iemand een cadeau gaf bracht ze het meteen naar huis gelijk een beer die een prooi heeft bemachtigd om vervolgens meteen in te zetten op de volgende buit.

De achterdocht bleek ook uit het uiterst spaarzaam delen van persoonlijke informatie. Je kon 2 jaar relatie hebben met een vrouw om vervolgens achteraf te moeten constateren dat je in feite niets van haar afwist, het door haar vertelde over zichzelf in hoge mate fictief of zelfs gelogen was, terwijl je er toch alles om verwed zou hebben dat je een boeiende en leuke relatie had gehad en dat was ook zo. Ze bleven vaak een mysterie en ook dat had wel iets spannends.

Daarnaast veranderde dezelfde vriendin met grote regelmaat ingrijpend van uiterlijk, zo sterk zelfs dat je het gevoel had elke maand een andere vrouw aan je arm te lopen. Blondines transformeerden in brunettes, roodharigen of zelfs zwartharige bitches en vice versa. De dames waren ware cosmetica-profs en toverden zich in no time om in een andere gedaante, zoals een toneelspeler die meerdere personages speelt.

Ik stond verbaasd over hun extreem hoge intelligentie en brede interesses en de meesten konden tot op detailniveau welgemeend meepraten over de meest complexe materie. In mijn land heb ik dit zelden meegemaakt. Na het uiteenvallen van de USSR in 1991 laaide de nationalistische sentimenten weer op in Oekraïne en vanaf 2014 bereikte die animositeit tussen Oekraïners en Russen een climax, waarbij ik aanteken dat slechts een klein overwegend extremistisch deel van de bevolking die animositeit steunde en de meeste families samengesteld zijn uit Russen en Oekraïners en vreedzame co-existentie voorstaan.

De meesten moeten er helemaal niks hebben van onderlinge vijandigheden en beledigingen en terecht. Zoals zo vaak hebben degenen die het hardst schreeuwen onevenredig veel politieke invloed. Europa doet er goed aan dit soort provocateurs niet actief te steunen want hun opvattingen staan haaks op alles waar Europese normen en waarden voor staan, nog even los van het feit dat verheerlijking van de SS, het dragen van fakkels en op hakenkruizen lijkende symbolen de ogen zou moeten hier in het Westen zou moeten openen en afkeurende verklaringen op zijn plaatst zijn.

Fascisme is voltooid verleden tijd en zal nooit meer opbloeien bij mensen met enig verstand en schaamtegevoel. De Duitsers zijn modelburgers geworden in Europa en vraag Duitsers maar eens hoe die fascistten hun land volledig ten gronde hadden gericht met hun zieke ideologie en misplaatste superioriteitsgevoelens. Zij zijn door de USSR en niemand anders op de knieën gedwongen en dat is een ongekenste prestatie, die zijn gelijke niet kent in de wereldgeschiedenis.

Het feit dat ik pas in begin van 2018 een in het Engels vertaald boek van hun grootste historicus Hruschevsky kon verkrijgen via Canada spreekt boekdelen over de zwak ontwikkelde nationalistische gevoelens en het flinterdunne nationalistisch profiel. Men is nog steeds zoekende op dit punt. Oekraïne is of met het wil of niet het grensland tussen Europa en Oekraïne en die positie is goud waard, ook de komende 100 jaar. In deze eeuw is Eurazië booming met China en Europa als gangmakers en Rusland en Oekraïne als economische bofkonten. Er wordt gewerkt aan een ongekennde infrastructuur in Eurazië en de VS zijn domweg op hun retour, maar zien dat niet in of willen dat niet inzien.

Daar zit de kern van de kift en de animositeit. De door de VS ontketende handelsoorlog beschouw ik kamikaze. Oekraïne heeft een rijke historie wat het kiezen van de verkeerde vrienden en partijen betreft, ook nu weer. De flirt met de VS zal slechts van korte duur zijn, zeker als het aan Trump ligt. Je moet als Westen niet stoken in een huwelijk en de cultuur alsook de bevolkingen van Rusland en Oekraïne zijn zo vervlochten met elkaar als 2 gebakken eieren en dat kan je niet meer terugbrengen tot een 2 aparte intacte eieren.

Europa doet er wijs aan niet te veel olie op het vuur te gooien en nu al zie ik tekenen dat bijvoorbeeld Duitsland al spijt heeft van te hartelijke steunbetuigingen aan de facto corrupte maffiabazen, die zich hebben vermomd als achtenswaardige politici. Deze lieden zijn vooral goed in het uitzuigen en afpersen van de eigen bevolking. Hun motieven waren in 2014 veelal opportunistisch van aard en men wilde gemakkelijk mee vreten uit de Europese miljardenruif en had daarom een vijand nodig en het is mede daarom dat zaken op de spits werden gedreven.

Ik was in februari 2014 in Kiev en aanschouwde merkwaardige taferelen die niet bepaald bij een breed gedragen revolutie leken te passen. Er liepen toen relatief veel Amerikanen rond bij ijskoude gevoelstemperaturen van -20 graden Celsius. Buiten het stadscentrum van Maidan op nog geen kilometer van het strijdtoneel ging het gewone leven verder. Zaken werden bewust op de spits gedreven ook toen vervroegde verkiezingen in het vooruitzicht werden gesteld en last but not least schoten dezelfde sluipschutter van Georgische komaf tegelijkertijd op demonstranten als op de pover betaalde politieagenten, vaak jonge jongens die ook maar gestuurd werden.

Het doel leek evident: totale chaos scheppen om het regiem van Janoekovitsj omver te werpen. Wie gaf deze sluipschutters de opdracht, wie financierde deze coup d'état, want hoe je ook over het corrupte regiem van hem denkt, vast staat dat de legitiem gekozen president moest vluchten voor zijn leven. Nadien is er weinig bereikt op het gebied van de corruptiebestrijding. In die periode werden via de diplomatieke post van de Amerikaanse Ambassade in Kiev dollars ingevlogen om een deel van de demonstranten te financieren. Ik twijfel er niet aan dat er zich ook oprechte helden onder hen bevonden, maar beroepsagitatoren waren er ook in grote getalen.

Victoria Nuland deelde namens de Amerikanen de lakens uit en was zo stom om via de telefoon de namen van de ideale nieuwe regeringsploeg te noemen. Yatsenjoek was their guy, misselijkmakend imperialisme! Wat hadden Amerikanen in hemelsnaam in die regio te zoeken anders dan machtswellust en agitatie van de Russen. Ik zie nog die malloot van senator John McCain en de Europarlementariërs Guy Verhofstadt en Hans Van Baalen het volk in Kiev opruien om partij te kiezen voor Europa.

Gelet op de nauwe sociale, historische en economisch vervlechting met Rusland betekende kiezen automatisch verliezen. Na 2014 is de economie van Oekraïne in een vrije val terechtgekomen en dat is geen Russische propaganda maar harde realiteit. Het is van het grootste belang dat de geopolitieke verhoudingen genormaliseerd worden want het wilde avontuur heeft tot niets positiefs geleid en de ogen in de rest van Europa zijn geopend mag ik hopen.

Ik sluit geenszins uit dat de oude “geliefden” elkaar weer in de armen vallen zoals een vreemdganger terugkeert bij zijn vrouw omdat de maîtresse bleek tegen te vallen. Russen en Oekraïners lijken in alles sterk op elkaar. Er zijn hier en daar wat accentverschillen, maar die zijn verwaarloosbaar klein. Russen komen vaker op tijd op afspraken, plannen meer en koesteren ware vriendschappen, zijn trotser en royaler. Oekraïners hebben meer talent om de slachtofferrol te spelen, veinzen vaak bittere armoede maar hamsteren er vaak op los en hebben nog een lange weg te gaan wat de deugen betrouwbaarheid en gedisciplineerd hard werken betreft.

Ik heb zeggen en schrijven 2 andere serieuze boeken behalve die van Hrushchevsky gevonden en gelezen over de geschiedenis van Oekraïne, 1 van professor Subtelny en 1 van professor Hamm. Dat laatste overigens voortreffelijke boek gaat over de periode 1800-1917 en was eigenlijk vanuit mijn bredere scope beperkt bruikbaar en dat eerste boek vind ik ook subliem, maar ik miste daarin tal van zaken die ik van belang vond, vooral die over de oudste historie.

Daarnaast moest ik constant waakzaam blijven niet verzeild te raken in propagandistische en nationalistische sentimenten, die al meer dat 100 jaar rondom deze geschiedenis manifest zijn. Alles wat ik in dit boek beweer is voor mijn eigen rekening en gebaseerd op mijn interpretatie van talrijke bronnen die ik raadpleegde en de persoonlijke ervaringen en dromen die ik had.

Ik liet mij daarbij niet leiden door dominante politieke opvattingen in het huidige geopolitieke krachtenveld want dat heeft vluchtige trekjes. Het gaat mij veel meer om de strategische lange termijnvisie, want zoals bekend moet geschiedenis eerst enige tijd beklijven en rijpen om deze pas goed te kunnen doorgronden op haar exacte betekenis. Daarom zal ik ook slecht heel kort stil staan bij de ontwikkelingen van na het jaar 2000 omdat het allemaal nog erg prematuur en kwetsbaar is en nog alle kanten kan opgaan.

Het boek van Orest Subtelny is geweldig. Dat hij van Poolse afkomst is leek mij eerst niet echt een pré en ik was extra alert, want de Polen hebben in mijn beleving geen eenduidige positieve invloed gehad op Kiev en de rest van Oekraïne en trachtten steeds weer het katholieke geloof door de strot te duwen van de vrijgevochten bewoners van Kiev. Duitsers brachten het katholieke geloof naar Polen vanaf de 11^e eeuw. Onder Pools bewind leed Kiev een zieltogend bestaan, misschien om andere steden zoals Krakau en Warschau te bevoordelen.

Daarnaast wordt in diverse bronnen gesproken dat de Polen de bewoners van Kiev als slaven behandelden. Voordat je het weet krijg je gekleurde propaganda voorgeschoteld. Maar eerlijk is eerlijk het boek van Subtelny is subliem. Datzelfde geldt in nog sterkere mate voor het werk van de legendarische historicus Hrushevsky en zijn mentor Antonovych, die zelf sterk nationalistisch en politiek actief waren. Dat zij van hun land hielden is alleen maar lovenswaardig. Het waren uitmuntende moderne multidisciplinaire historici.

Het werkelijk schitterende boek van Hrushevsky over de oudste geschiedenis las ik vlak vóór afronding van mijn boek ter controle en “de schade” viel erg mee. Hoewel ik ook het werk van Hamm ten zeerste waardeer gaat hij al gelijk op de eerste pagina volgens mij de mist in door te stellen dat een historicus genaamd Omeljan Pritsak sluitend bewijs had dat er voor de 9^e eeuw geen stad of grote nederzetting was op de locatie van de huidige regio Kiev.

Die stelling is twijfelachtig want je kunt wel met zekerheid stellen op basis van bronnen of artefacten dat iets er wel was op een bepaald moment, maar het sluitend bewijs dat iets er niet was lijkt me riskant. Misschien is niet op de juiste plekken gezocht en lag het zwaartepunt van Kiev elders langs de Dnjepr. Vast staat dat men er in de oudheid levendige handel dreef met Grieken via Griekse kolonies rond Odessa en op de Krim. Als er geen serieuze populatie was waarom bestond deze levendige handel dan met de regio wat we nu Kiev noemen?

Als er op een meer dan 2.000 jaar oud gezonken Grieks schip uit de oudheid een extreem complexe machine annex computer wordt gevonden en dat is zo, dan raken we helemaal van de leg en schieten we als een reflex in de ontkenning-stand. Ga er nu eens gemakshalve van uit dat mensen duizenden jaren terug een verstand hadden die niets voor de onze onderdeed. Als je op je klompen kunt aanvoelen dat mensen pakweg 3.000 jaar geleden kansen zagen en pakten, net als wij, dan moet je niet halsstarrig vast blijven houden aan onbewezen en onaannemelijke aannames en paradigma's. 2 jaar terug las ik dat de uitvinding en beheersing van het vuur 600.000 jaar eerder plaatsvond dat tot dan toe werd aangenomen.

Na deze ontdekking kwam de menselijke technologische ontwikkeling in een stroomversnelling. Wat betekent dit voor het tijdsframe van de menselijke geschiedenis? Vast staat dat de mensheid rond 11.800 terug een doorstart maakte na bijna volledig weggevaagd te zijn door natuurrampen van Bijbelse omvang en Plato had dus gelijk. Geschiedenis is continu in beweging, panta rei. De meeste bronnen over de oudste geschiedenis van Kiev kennen we vooral via Hrushensky.

Veel van zijn bronnen zijn verloren gegaan tijdens de 2^e Wereldoorlog. Daarbij komt nog eens bij dat de wereldberoemde bibliotheek van Alexandria met talloze waardevolle manuscripten tot 2 maal met opzet tot de grond zou zijn afgebrand, eerst in opdracht van Julius Cesar, maar dat blijkt onjuiste laster van zijn vijanden en is slechts gevoed door zijn tegenstanders om hem als cultuur-barbaar af te schilderen.

Brand op de Romeinse schepen sloeg over naar het naast de bibliotheek gelegen handelshuis en er gingen slechts contracten en boekhoudingen verloren. De tweede keer was het wel raak en gaf de Koptische paus Theophilus daartoe opdracht omdat de heidense documenten niet pasten in de leer van Jezus en dat is natuurlijk aperte onzin en cultuurbarbarij. Uiterst waardevolle manuscripten over wetenschap en geschiedenis gingen naar alle waarschijnlijkheid, als er geen kopie van bestond bijvoorbeeld in Pergamon, voorgoed verloren. Maar ook op andere plekken werden kopieën bewaard, dus misschien valt de schade nog mee.

Het is mijn overtuiging dat de Rooms Katholieke kerk nog in het bezit moet zijn van talloze unieke werken, want kennis is macht en die lieden enigszins kennende namen zij voor de zekerheid wel even een kopie mee. Misschien dat er nog wat in die archieven zit wat licht kan werpen op de oudste geschiedenis van Kiev. Kerken hebben altijd een strek negatieve en manipulatieve invloed gehad op geschiedschrijving. Pas in de 18^e eeuw vooral door toedoen van Peter en Catharina de Grote kreeg wetenschap de kans zich te ontdoen van de intellectuele ketenen van deze kerk-fundamentalisten.

De aansluiting tussen Rusland en het Westen startte met Peter de Grote en is dus pakweg 300 jaar oud, kende vele hoogte-en dieptepunten en het lijkt mij nu tijd om deze relatie nieuw leven in te blazen want de huidige Russofobie slaat nergens op. Ten tijde van Peter de Grote was Kiev nog steeds niet veel meer dan een provinciestedje. In de 2^e helft van de 19^e eeuw groeide de stad weer aanzienlijk om tijdens de USSR spectaculair uit te breiden tot de huidige bevolking van pakweg 5 miljoen inwoners, waarvan een groot deel daar illegaal woont.

Om het beeld te completeren heb ik uiteraard ook het schitterende werk van Nicolai Karamzin gelezen en daar waar relevant was in dit boek verwerkt en dat geldt voor relevante bespiegelingen of sfeerbeelden van van Gogol, Tolstoi, Toergeniev, Dostojeski, Tjechov, Goncharov, Boelkakov, Gorki, Babel en Solzjenitsyn.

Hoofdstuk 1 Klein Kolchis

Het was op een zonnige morgen ergens in juni 2013. Zoals altijd stond ik erg vroeg op en ik barstte van de energie en terwijl voor de meeste mensen het pas 11.00 uur in de ochtend was zat er voor mij al meer dan een halve dag op. Mijn dag begon zoals gebruikelijk om 5 uur met popmuziek van Sean Paul, Eminem, Rihanna, Sting, Kathy Perry, Adelle, Amy Winehouse of mijn favoeriete mix met loungemuziek van de Boeddhavar uit Kiev van 2014.

Ik schreef dan vaak een essay en genoot van de positieve energie waarin ik baadde in Kiev en mijn uitzicht op het stadion van Dynamo Kiev. Er was iets onverklaarbaars positief aan mijn vaste appartement aan de Shota Rustavelli 44. Wandelend vanaf Shota Rustavelli via het restaurant Richelieu ging ik dan naar Kreschatik door de ondergrondse winkelstraat. Bij mijn vaste stek dronk ik onderweg standaard fresh appelsine en 2 cappuccino's voor een prikje.

Als ik de Kreschatek afliep ontmoette ik de ene na de andere beeldschone dame die op mij de indruk maakten van half-godinnen en ik waande mij continu bij de miss World-verkiezing. Nergens in mijn leven had ik zoveel extreem beeldschone vrouwen gezien en ik had de hele wereld afgereisd, van Tahiti tot Kenia, van Langkawi in Maleisië tot Hobart in Tasmanië in Australië, van Hawaï tot Mexico, van het paleis van de koningen van Minos tot Efeze in het huidige Turkije.

Ik had zelfs zoveel gereisd dat ik rond 2004 totaal verzadigd raakte en ik het nadien allemaal dichterbij huis ging zoeken. Ik merkte hoe mooi eigenlijk mijn eigen land was, dat de stranden van Scheveningen in feite in qua gevoelsbeleving weinig onderdeden voor de mooiste tropische stranden en dat je ook daar kon pieren-waaien. Mijn tijd die ik aan de Dnjepr doorbracht bevredigde mij ook meer dan de beste exotische stranden elders ter wereld.

Bij de "grote" Macdonalds aan het einde van Kreschatik nam ik de metro richting Hydrapark en ging naar mijn favoriete strandje aan de Dnjepr, eenvoudig en simpel maar eenvoudig siert de mens en maakt de mens het meest gelukkig, daarvan ben ik overtuigd. Het zwarte water van de Dnjepr nodigde niet echt uit om er in te duiken, maar dat deed ik sowieso zelden, ook niet bij de schoonste watergebieden.

Tijdens mijn vele reizen over de wereld merkte ik dat overal de vakantieformule min of meer hetzelfde was en voor veel mensen is een verre vakantie meer een statussymbool en routine dan werkelijk genot. Zwemmen in de Dnjepr deed ik weliswaar nooit, maar genieten van de zon en een koud pivaatje des te meer. Een koud biertje kostte de lieve som van 60 eurocent. Hele en gebroken families speelden volleybal in het mulle zand en elke keer als ik daar kwam waande ik me weer in mijn jeugd in Rotterdam toen ik met de bloedmooie Carmen naar de Plompert ging, een van de mooiste buitenzwembaden die Nederland ooit had gekend.

Carmen leek 2 druppels op Claudia Cardinale en we waren net 2 dolfinen want we communiceerden zonder te praten. Nu rest op dezelfde plek van de Plompert slechts een kaal grasveld en is er in de verste verte in de regio Rotterdam geen buitenzwembad meer te bekennen waar gezinnen kunnen genieten. Mijn land is op het gebied van collectieve voorzieningen de afgelopen decennia sterk achteruit gekacheld door monomane, technocratische topambtenaren en blinde bezuinigingswoede van matig getalenteerde politici. Infrastructurele voorzieningen zijn een van de meest concrete en nuttige toegevoegde waarden van een overheid.

Ik ken deze teloorgang uit eigen ervaring want ik was vanaf zeer jonge leeftijd beleids-ambtenaar van Rotterdam, een organisatie van 33.000 medewerkers en ik heb dat verkeerde gedrag van dichtbij meegemaakt. Kwaliteit werd een ondergeschoven kindje en in de wijde omtrek is geen zwembad meer te bekennen. Op uitnodiging van een goede vriend genaamd Peter ging ik in november 2014 met hem mee naar een “helderziende” in Breda.

Ik ben altijd zeer sceptisch en kritisch over dit soort zaken, maar ik houd wel een open mind. Ik ben het tegenovergestelde van een zwever en focus mij graag op feiten, maar als er zaken gebeuren die niet wetenschappelijk of statistisch te verklaren zijn dan fascineert mij dat en wil ik er meer van weten. Vast staat dat mensen in de oudheid veel meer waarde hechtten aan paranormale zaken en ik ben ervan overtuigd dat zij op dat terrein slimmer waren dan wij, een 6^e zintuig bestaat en is slechts bij de ene persoon beter ontwikkeld dan bij de andere.

Ik had geen echte klik met deze spirituele gids Carla en in feite was ik helemaal niet zo geïnteresseerd in wat ze zei. Totdat deze Carla zonder dat zij ook maar iets van mij afwist en in afwezigheid van die vriend mij zaken vertelde die niemand, ook die vriend niet, met geen mogelijkheid had kunnen weten. Ze begon vrijwel direct met de mededeling dat ik mij aangetrokken voelde tot Oost-Europa en dat kwam vervolgde ze omdat ik daar voorheen had geleefd als hoge ambtenaar aan het hof van een koning.

Deze vrouw werkte in de gezondheidszorg en had helemaal niets met geschiedenis, laat staan met Oekraïne. De meeste mensen in mijn land associëren Rusland en Oekraïne trouwens met een Tsaar, maar beslist niet met een koning. Vervolgens voorspelde zij zaken die ik op dat moment absurd achtte, zoals uitstel van een slepende rechtszaak die ik had aangespannen en die onmogelijk nog kon worden uitgesteld (en dat stond zwart op wit), maar na verloop van tijd kwamen al haar voorspelingen 1 voor 1 uit.

Vijf jaar daarvoor had ik een vergelijkbare ervaring gehad met een vrouw die Rini heette en ook zij voorspelde de meest vreemde zaken exact goed. Ook deze vrouw wist niets van mij en beschreef talloze zaken perfect en meldde dat een zus van mij ernstig ziek was, maar wij en zij zelf wisten op dat moment helemaal van niets en enkele maanden daarna was ze dood. Deze Rini werkte met Tarotkaarten. Carla werkte naar eigen zeggen door een geest op te roepen. Ik moest dan een voorwerp van mijzelf aan haar geven en dan kwamen de boodschappen tot haar.

Hoe het ook zij, het was frappant wat zij mij meldde en het gekke was dat ik weinig waarde hechtte aan haar voorspellingen pas nadat ze werkelijkheid waren geworden. Ik vond die Rini veel beter, maar ik zat er dus naast, zij konden beiden iets uitzonderlijks, maar met een verschillende methode. Nou kunnen sceptische wetenschappers mij veel wijs maken, maar dit was bizar en statistisch vrijwel onmogelijk want nergens had ik mij in 2010 direct zo thuis gevoeld als in Kiev en ik begon het positieve gevoel voor mijn eigen land steeds meer te verliezen.